

Jaroslav Wagner

Dostihy

Postavy:

Bohouš

Lída

Mario

Hanka

Golfista

Skaut

Dívka ze snu

Tereza

Marcela

Sousedka Alena

Čížková

Obsah

1. Klubovna.....	3
2. Poklad v lese	7
3. Sen Lídy.....	12
4. Klubovna	13
5. Kotelna.....	16
6. V hospodě	17
7. Klubovna.....	19
8. Před domem	23
9. Dámská párty u Hanky.....	24
10. U Bohouše	25
11. Podivný casting.....	26
12. Casting	29
13. Klubovna.....	33
14. Pěkný den	36
Konec.....	37

1. Klubovna

Na scéně stojí stůl s krabicí hry Dostihy a sázky; a u stolu tři židle. Čtvrtá židle stojí vzadu u zdi. Na stěně visí fotka několika přátel. Svítí na ní štych světla. Není dost velká, aby bylo vidět, kdo na ní je. Za scénou jsou slyšet hlasy.

Bohouš: Co se rozčiluješ, kdybys nosil svoje klíče, nemusel bys čekat venku.

Na scénu dveřmi vlevo vchází Bohouš s Mariem. Bohouš dává svoje klíče do kapsy, je velice sklесlý.

Mario: Já se nerozčiluju, já jenom řekl - to je dost, že jdeš, ty stará kurvo.

Bohouš: K Lídě by sis to nedovolil.

Mario: Protože slepice jsou zrovna hájený.

Stejnými dveřmi přichází Lída (v myšlení je pomalejší, ale má dobré srdce).

Lída: (se zájmem) Slepice jsou teď hájený?

Mario: To je fuk. Přátelé, slyšel jsem zajímavou věc. Při startovním výstřelu se prej každéj desátej kůň v tom boxu posere.

Delší pauza. Všichni na stole chystají novou partii hry Dostihy a sázky.

Lída: To je nějaká blbost, ne?

Lída se podívá na Bohouše, ale ten jen pokrčí rameny.

Lída: Jak můžou bejt slepice hájený?

Mario: Tak já začnu.

Lída: Ty jsi začínal posledně.

Mario: Já? To mi vyprávíš zas nějakej tvůj sen, ne?

Bohouš: Začínal jsi posledně.

Mario: (posměšně) Zákon promluvil. Tak začni sám, mě je to jedno, hlavně mi nechte modrou stáj.

Lída: A mě oranžovou.

Mario: Bez obav, tyhle herky posílám rovnou do salámu.

Začnou hrát. Každý vždy hodí a skočí pár polí figurkou. Scéna působí velice staticky.

Bohouš: Lady Anne. Kupuju. (zaplatí)

Mario: Gavora.

Lída: Opovaž se.

Mario: Nezám. Je moc blízko startu. Určitě je po krk v koblihách.

Lída: *(radostně)* Fantom. Kupuju!
Mario: *(na Bohouše zatímco Lída platí)* Co práce? Nějaký strhující role na obzoru?
Bohouš: *(zakroučí hlavou)* Jen dabing....a reklama. *(hodí kostkou)* Koran. Kupuju. *(platí)*
Mario: Na prd.
Bohouš: Vlastně něco jo. Jde sem novej seriál ze Španělska. Dostal jsem se do užšího výběru na hlavní roli. *(podá mu kostku)*
Mario: Kolik vás tam je?
Bohouš: Tři.
Lída: *(k Mariovi)* Hraješ Mario.
Mario: *(pohrává si s kostkou v ruce)* To nevyjde. A víš proč? Protože si neumíš představit, že by to vyšlo. Musíš to vidět – hodím šestku. *(hodí kostkou)* Vidíš? Šestka. A teď dvojku. *(hodí kostkou)*
Lída: Zase šest. Distanc. *(přehodí jeho figurku na Distanc).*
Mario: *(na Bohouše)* To není fér, máš mojí kostku.
Bohouš: Nevěděl jsem, že každéj má svojí kostku.
Mario: Každéj nemá svojí, ty máš mojí. *(vezme mu kostku)*

Lída Bohoušovi podává Mariovu původní kostku.

Lída: *(na Bohouše)* Vidáš se ještě se Šarlotou? *(hodí a pak čte, má to vzhůru nohama)* Ve-te-ri-nár...
Mario: Veterinární vyšetření. Platíš pětikilo. Hrajeme tuhle ptákovinu už nejmíň šest let a ty pořád nevíš, co je tam napsáno?
Lída: Podle mě vám to slušelo. Neměl jsi jí nechat odejít. *(podává mu kostku)*
Mario: Víím, že je to ztráta času, ale něco mi nedá, abych to ještě jednou nezkusil. Ta žena, v tomhle případě Šarlota, je jenom filmová postava. Tady s Bohoušem nikdy nic doopravdy neměla ani mít nebude, protože ten blbej seriál skončil a protože je to ňouma.

Oba se podívají na Bohouše. Ten nereaguje. Prohlíží si kostku.

Bohouš: *(pro sebe)* Šest.
Mario: To měl bejt Hamlet? Hraješ.

Bohouš hodí. Kostka spadne ze stolu. Jde ji lovit.

Lída: Prosím tě, co je s tebou?
Mario: Nic není. Copak si Bohouš nemůže trochu zdřímnout?

Bohouš sebere kostku.

Bohouš: Už šest let. *(sebere kostku)* Pořád jsme jenom tady, jako bysme se před někým schovávali.
Mario: Výjimečně souhlasím. Scházíme se tu jak Rychlý šípy.
Bohouš: *(sedne si)* Už mě to nebaví.

Mario i Bohouš se zamyslí.

Lída: Klidně můžeme hrát něco jinýho.

Ani jeden nereaguje.

Lída: Znáte Monopoly?

Ani jeden nereaguje.

Mario: Chtělo by to někam na vzduch.

Lída: Tak si uděláme výlet.

Bohouš zpozorní. Zdá se, že se všem nápad líbí. Maria najednou něco napadne a bouchne do stolu.

Mario: Mám lepší nápad. Synek známýho v práci chodí hledat poklady. Říká jim kešky. Mobil ho dovede na místo, kde někdo něco schoval, a když vyluští hádanku, tak ten poklad najde.

Lída: To je divný, ne? Poklad přece musí vyjít na strašný peníze.

Mario: Není to poklad jako poklad. Většinou jsou to kraviny - autíčka, starý drobáky, fotky, tabák. Ale o to nejde. Dostaneme se ven a něco zažijem. To zní dobře ne?

Bohouš: A má někdo z nás mobil, co to umí.

Mario: Tak vidíš, Obelixovi se to líbí.

Bohouš: Neříkej mi tak.

Mario: Já se na vás nezlobím. Jste prostě ze starý školy. Ale můžu vás uklidnit. GPS navigaci má dneska v mobilu každěj, kromě vás teda. Tyhle vaše předpotopní hrůzy... *(zvedne zařízení, které Lída při příchodu položila na stůl)*

Lída: To není mobil.

Mario: A co teda? Vibrátor? *(prohlíží si to)*

Lída: Paralyzer.

Mario ho opatrně s respektem položí.

Mario: K čemu to máš?

Lída: Na obranu.

Mario: Schovej to, než to někomu ublíží. Tobě stejně žádný znásilnění nehrozí.

Lída nic neřekne, vezme paralyzér a schová ho i s rukama pod stůl. Mario zneklidní. Nervózně se vrtí a tu a tam nakoukne pod stůl.

Mario: Co tam s tím děláš?

Lída: *(klidně)* Schovala jsem ho.

Mario: Dej ruce na stůl.

Lída dlouho čeká, pak dá ruce pomalu na stůl. Paralyzér nemá, ale Maria to neuklidní.

Bohouš: Tak příští středu?

Mario se náhle postaví. Je vidět, že to mohlo být paralyzérem, který je dosud někde pod stolem.

Mario: OK. To se hodí.

Lída: *(překvapeně)* My to nedohrajeme?

Mario: Slyšelas. Tady Bohouš je v přechodu a stejně to nemělo vejšku. Když jste mi ztratili kartu s Neklanem, modrá stáj už nikdy nebude to co dřív.

Bohouš: *(opraví ho)* Tys ji ztratil.

Mario: *(odchází a volá za sebe)* Vyzvednu vás něco po třetí hodině, jo?

Mario odchází. Lída se začne neochotně sbírat. Bohouš uklízí hru. Několikrát se na sebe během jejího odchodu s Bohoušem podívají, usmějí se, ale nikdo neřekne ani slovo. Lída odejde.

Odněkud ze tmy vystoupí Hanka, jako by celou dobu byla s nimi. Přejde k místu u stolu, kde chybí židle. Zasměje se.

Hanka: Kde je moje židle?

Bohouš kývne hlavou ke stěně a dál skládá hru do krabice.

Bohouš: Já byl proti.

Hanka vezme židli u stěny a přisune ji na chybějící místo. Sleduje Bohouše, jak uklízí hru.

Hanka: Vy to ještě hraje?

Bohouš: *(vyčítavě)* To tys nás to naučila.

Úplně se rozsvítí a změní se atmosféra. Přichází Mario i Lída. Bohouš opatrně otevírá krabici, kterou před chvílí zavřel. Všichni užasle hledí na obsah uvnitř.

Mario: A jak se to hraje?

Hanka: Je to snadný. Chodíš dokola a kupuješ koně. Když ti na něj pak někdo šlápne, tak za to musí platit.

Mario: To je snad jasný. Každýmu, kdo mi na něj šlápne, zlámu žebra.

Smějí se všichni kromě Lídy.

Lída: Ale to nemůžeš, to by nebyla žádná hra.

Mario: *(poplácá Lídu po rameni)* To byl vtípek z biologie. Vy jste ještě u nerostů.

Hanka dá bez váhání Mariovi pěstí do ramene.

Mario: Jau!
Hanka: Nech jí na pokoji, Mario!
Mario: *(snaží se změnit téma)* Dá si někdo pivo?
Hanka: Všichni. Pobereš to?
Mario: Ne.

Lída a Hanka se zvednou a jdou za ním.

Lída: Já chci víno. Je tam ještě ten Müller?
Hanka: Tys tam měla Müllera?
Mario: Zdeňka? A ukázal ti krtečka?

Zbytek se odehrává za scénou

Mario: Jau!
Hanka: Nech jí na pokoji, Mario!

Bohouš zůstává sedět, Mario i ostatní jsou pryč. Světla se opět vrátí do původního stavu. Bohouš ještě pár vteřin sedí. Poté, jakoby se probudil, se rozhlédne a zjistí, že je sám. Zvedne se a odchází z klubovny. Zhasne za sebou.

2. Poklad v lese

Scéna má připomínat terén lesa.

Hlas navigace za scénou ohlásí: „ Za 10 metrů, dorazili jste na místo určení“.

Na kopci se objeví Mario. Má batoh a je velice udýchaný, jako by se na kopec pracně vydrápal. Snaží se popadnout dech. Po chvíli se vedle něj objeví Lída. I ona má batoh a je velmi udýchaná. Komunikují spolu jen gesty.

Mario ukáže, že budou muset z kopce dolů. Potom se posunky zeptá, kde je Bohouš.

Lída ukáže, že daleko za ní.

Mario mávne rukou a naznačí, že se posadí.

Spodem vyjde Bohouš a dojde pohodlně až na druhou stranu. Vůbec není udýchaný.

Mario a Lída na něj koukají (stále silně oddychují). Podívají se na sebe a zpět na něj. Mario na Bohouše hvízdne.

Mario: Jak ses tam dostal?
Bohouš: Šel jsem okolo.

Mario a Lída dojdou k němu.

Navigace ohlásí: „Dorazili jste na místo určení“.

Mario: *(hluboce vydechne, snaží se, aby to vypadalo nenuceně)* Takže jsme tady.
Bohouš: Myslel jsem, že nás povede tvůj mobil.
Mario: Nějak mi to nefungovalo. Brácha mi dal svojí starou navigaci, ale je debilní. Zkoušel jsem s ní dojet k tobě, ale vůbec s tím neumím.
Lída: Takže co teď?
Mario: Teď jsme na místě. Tady někde by měla bejt ta skříňka nebo tak něco. Tu teď musíme najít.

Zleva přichází skaut.

Skaut: Ahoj.

Všichni zůstanou stát a čekají na nějaké vysvětlení. Nikdo nic neříká.

Skaut: Hledáte kešku, že jo? *(ukáže na Mariovu GPS-ku)*
Lída: *(usmívá se)* Cože?
Skaut: *(vysvětluje)* Po-klad.
Mario: *(k Lídě)* Ty ho znáš?
Lída: Ne.
Skaut: Já tu byl už včera. Dá se to najít za chvilku.

Opět trapná pauza, kdy nikdo nic neříká. Jen Lída se na skauta povzbudivě usmívá.

Skaut: Je to nízká obtížnost, ale jestli chcete poradit...
Mario: Nechceme. Vysmahni.

Skaut ještě chvíli stojí, ale potom se odhodlá a vykročí. Odchází doprava, ale stále se ohlíží.

Mario: Magor.
Lída: Byl milej.
Mario: Nesnáším skauty.
Bohouš: To tu budeme lézt po kolenou?

Lída se začne rozhlížet, pomalu jde dozadu ke „kopci“.

Mario: Píšou, že je to tady, tak to bude někde tady, ne?

Mario jde dopředu k levé straně, na opačnou stranu než Lída. Navigace ohlásí: „Dorazili jste na místo určení.“

Mario: *(nejistě)* ...nebo tady.

Mario jde na pravou stranu jeviště, stále u diváků. Navigace ohlásí: „Opustte kruhový objezd.“

Mario: Co je to za blbost?

Bohouš: *(sarkasticky nenuceně)* Jsme ve správném lese?

Mario: Můžu za to, že je ta navigace dementní?

Jde zpátky k Bohoušovi a stále sleduje, co na to navigace. Navigace ohlásí: „Signál GPS ztracen.“

Mario: OK, jsme v prdeli.

Lída: *(klečí vzadu u „kopce“)* Asi to mám. Je tu nějaká jezevčí nora nebo co. Je tam nějaká taška.

Bohouš s Mariem: Sláva!

Jdou k Lídě, která z díry vytáhla poměrně nově vypadající tašku. Mario položí navigaci, vytrhne jí tašku z ruky a spěšně rozbaluje.

Lída: Já jsem tak zvědavá.

Mario dál spěšně rozbaluje, ale moc mu to nejde.

Lída: To je jak o Vánocích.

Mario trpí, ale neříká nic. Otevře tašku.

Lída: Tak!

Všichni tři do tašky zírají. Není vůbec poznat, co si myslí. Nepohnou se asi 10 vteřin. Potom se začnou bavit, ale nikdo z nich nespustí oči z obsahu tašky.

Lída: Takhle to má vypadat?

Mario: Ne, takhle to rozhodně vypadat nemá.

Bohouš: To je nějaký vtip, ne?

Lída: Říkal jsi autíčka a starý drobáky a....

Mario vytáhne jeden svazek bankovek a začne jimi listovat. Jednu vytáhne a prohlíží ji proti světlu.

Mario: Vypadaj jako pravý.

Lída: Myslela jsem, že najdeme nějaký levnější poklad.

Mario: *(k Lídě)* Tohle není ten poklad, jasný?

Bohouš: Ale jak to? Myslíte, že ten skaut...?

Mario: Jak to mám vědět?!

Lída: Uklidni se, Mario.

Bohouš: Co s tím budeme dělat?
Mario: Jak to mám vědět?!
Lída: Uklidni se, Mario.
Bohouš: Podle mě je to jasný. Tohle není ten poklad.
Lída: A co je teda poklad, když ne tohle?
Bohouš: Chci říct. Tohle není ta kyška...
Mario: Keška.
Bohouš: ...keška, kterou jsme hledali. Někdo si to prostě schoval na blbý místo a my to omylem našli.
Lída: A co se zeptat toho skauta?
Bohouš: Na co se ho chceš ptát? Proč se tu válí - ať nežeru - pět milionů v hotovosti?
Lída: Třeba jsou ty peníze jeho.

Zprava přichází skaut, všechny překvapí.

Skaut: Tak co? Našli.

Mario jde k němu. Ruce má zkříženy na prsou a podezřavě si ho prohlíží.

Mario: *(zní to spíš jako otázka)* Našli?
Skaut: A co? To je, co?

Mario se podívá na ostatní. Potom zpět na něj a znovu pokývá hlavou.

Mario: To je.

Skaut ho chce obejít, ale Mario mu zastoupí cestu.

Skaut: Vzali jste si něco na památku?
Mario: Tašku plnou peněz.

Bohouš se chytí za hlavu. Skaut na Maria chvíli nechápavě kouká. Potom ho obejde.

Skaut: *(k Lídě nadšeně)* Odznaky. Mělo mi to dojít už podle jména toho pokladu.
Bohouš: Podle jména? Jak se ten poklad jmenuje?
Mario: *(náhle si to uvědomí)* Odznaky.
Skaut: Já myslel, že mě vomejou. I skautský knoflíky. Bobřík mlčení. Ten mi jedinej chyběl.

Žádná reakce. Mario s Bohoušem si ho prohlížejí už méně nepřátelsky.

Skaut: Kterej jste si vzali vy?

Lída s neměnným úsměvem kývne. Očividně neví, na co se jí ptá.

Lída: Jinej.

Skaut: *(ke všem)* Nezlobte se, ale nevypadáte moc na lidi, co chodí hledat kešky. Má někdo z vás zkušenosti s GPS-kou?

Všichni se na sebe podívají.

Mario: Brácha mi půjčil svojí starou. Je sice blbá, ale poklad našla.

Skaut to špatně pochopí a otočí se na Lídu. Bohouše zjevně považuje za „bráchu“.

Skaut: *(podává Lídě ruku)* Myslím, že vás podceňuje. Já jsem Straka.

Lída: Lída.

Bohouš mu podá taky ruku.

Skaut: Straka.

Bohouš: Nashledanou.

Skauta to zaskočí. Chvilí se odhodlává a pak přátelsky zamává všem a zvesela odchází.

Skaut: Tak ahoj. Ať se daří.

Všichni za ním napjatě hledí. Skaut se vydá do kopce. Ještě dvakrát zamává.

Mario: *(unaveně konstatuje)* Bože, jak já nenávidím skauty. *(zpozorní)* Takže můj plán. Berem tašku a mizíme. Kdo je proti? *(rozhlédne se)* Jdem.

Bohouš: *(k Lídě)* Na, vem to ty, já bych to ztratil.

Lída: Já to nechci, bojím se toho dotknout. Ať to vezme Mario.

Mario: *(zastaví se)* Proč já? To jako, že jsem na prachy, jo?

Bohouš: To tys řekl, berem tašku a mizíme.

Mario: A ty bys jí tu nechal?

Bohouš mlčí.

Mario: *(k Lídě)* Ty bys jí tu nechala?

Lída: Mohli jsme si vzít jen trochu a zbytek tu nechat.

Bohouš: Jestli to někomu patří...

Mario: Jakože patří.

Bohouš: ...tak mu ty peníze budou scházet, ať si vezmeme půlku nebo všechno.

Mario: Souhlasím s Harpagonem.

Bohouš: Neříkej mi tak.

Mario: Navíc v tý tašce jsme se všichni hrabali, mohli jsme tam nechat otisky nebo jiný důkazy.

Lída: *(k Mariovi)* Ty ses tam hrabal.

Bohouš: To je pravda.

Lída: *(k Mariovi)* Tak jí vezmeš ty.

Bohouš: To je pravda.

Mario: No dobře, ale doufám, že se to pak podepíše na procentech, až to budeme dělit.

Mario bere tašku i svůj batoh a našťvaně odchází doleva. Bohouš s Lídou taky sbírají batohy a odcházejí.

Lída: Počkejte, nepodívali jsme se po tom pokladu. *(odchází)*

3. Sen Lídy

Na scéně se rozsvítí malé světélko, stojí tam dívka. Začíná zpívat varovnou píseň, jakoby operně.

Dívka: Nespi, nespi
Na poplach zvony zní.
V tvých stopách jde
a není to tvůj stín

Tak vstaň a běž,
jak nejdál doběhneš.
A jestli chceš
věř, že mu utečeš

R:
Víš, že tě zná,
Adresu tvojí má,
a nic víc, nic víc ho, hochu,
ani trochu nezajímá

nedojímá

Na scéně se rozsvítí další světélko. Je to Lída. Sedí u stolu Má osvětlenou jenom tvář. Něco napjatě vypráví směrem do diváků.

Lída: Celým tím snem zněla taková divná písnička...Bylo to na nějaký slavnosti...tancovalo se tam.

Náhle se rozsvítí, hudba se změní na modernější styl (př. RnB). Na scénu diskotékově dotančí Golfista s fotografií cizího obličeje jako maskou. Kolem něj tančí Bohouš, Mario a ještě tři ženy.

Lída: Byl tam takovej divnej chlap. Nikdo ho neznal. Byl divnej. Divně se tvářil, divně tancoval. Všem rozdával vizitky.

Osvítí se další postava u stolu. Je to Hanka. Kouká na Lídu, ale Lída, jako by ji neviděla, dál mluví do diváků.

Lída: Byla tam taky Hanka. Pořád na mě něco křičela.

Hanka: *(křičí)* Vzala sis od něj něco?

Lída mávne rukou, jako kdyby se oháněla po komárovi a Hanka sice dál naléhavě křičí, ale není nic slyšet, jen otvírá pusou.

Hanka: *(bez zvuku)* Tak vzala sis něco?! Musíš mu to vrátit, rozumíš? Musíš mu to vrátit! Vzala sis od něj něco? ...

Lída: Pořád se mě ptala, jestli jsem si od toho chlapa něco vzala. Hrozně jí to rozčílilo. Chtěla, abych mu to vrátila. Chtělo se mi jít taky tancovat, ale ona mě nepustila.

Chvilí přemýšlí.

Lída: Zvláštní bylo, co se dělo s těma lidma na parketu. Jakoby je něco na těch vizitkách změnilo. A ten týpek pořád tancoval.

Lidé s vizitkou se ve stoje klepou jako při epilepsii. Světlo pohasíná, hudba slábne. Náhle se rozsvítí, jsme v klubovně, Lída sedí s Bohoušem a Mariem u stolu. Bohouš si čte noviny.

Lída: Bylo to varování. Ty peníze musíme vrátit.

4. Klubovna

Bohouš i Mario sedí u stolu v klubovně a poslouchají Lídino vyprávění. Bohouš si u toho čte noviny. Mario si hraje s mobilem.

Mario: *(bez zájmu)* Nezahrajeme si s nima radši Dostihy?

Lída: *(nevěřicně)* Dostihy? Poslouchali jste mě vůbec?

Mario: Promiň, říkala jsi něco? Poslední, co jsem slyšel, bylo, že jsi měla sen. Sen? To mě těší, že měla sny, že ses vyspala. Aby ne, když jste veškerou zodpovědnost svalili na mě. To já, milá zlatá, nezamhouřil oko. Čuměl jsem do tmy a myslel na to, jestli jsem ty peníze schoval dost dobře. Jestli je třeba zrovna teď někdo nekrade.

Bohouš vzhledne od novin, vypadá trochu vyděšeně. Rozhovoru Lídy s Mariem si chvíli nevšímá.

Lída: Tys je nevezal domů?

Mario: Přeskočilo ti? Žiju v malým bytě se třema ženskejma. Mám co dělat, abych schoval cigaretu. Kam bych asi podle tebe měl dát velkou tašku s prachama?

Bohouš: *(probere se)* A kams jí teda schoval?

Mario: Do tý starý kotelny, jak máme za panelákem.

Lída: Tak pro ní zajdi a ty peníze vrátíme.

Bohouš: Čím dřív, tím líp.

Mario: *(zamyšleně pokyvuje)* Myslím, že tohle je ta chvíle, kdy by měl někdo říct, že bysme si je měli nechat.

Lída: *(k Mariovi)* Čekala jsem, že to řekneš ty.

Mario: Jen bych pak nerad, abysme si tu šhubali vlasy, že jsme byli zbytečně posraný. Třeba se vážně těch peněz někdo chtěl zbavit.

Bohouš: Nechtěl.

Mario: Trápilo ho svědomí, nebo tak něco...

Bohouš: Netrápilo

Mario: Jak to kurva můžeš vědět?

Bohouš: *(vážně)* Tak poslouchej.
(čte) K otřesnému objevu došlo včera v odpoledních hodinách v lesích u Pnětluk, poblíž zříceniny hradu Pravda. Skupina vlčat a světlušek z nedalekého tábora, se vydala hledat vedoucího oddílu Františka Šestáka. Tělo 25-letého Františka, známého v kolektivu pod přezdívkou *(zdůrazní)* Straka, bylo vtěsnáno do opuštěné jezevčí nory, takže si děti zpočátku mysleli, že se jim vedoucí schovává. Podle policie byla smrt F. Š. způsobena četnými ranami těžkým kovovým předmětem, z nichž minimálně čtyři byly smrtelné. Přesný čas smrti bude podle vyšetřovatelů obtížné zjistit, neboť skauti ohlásili svůj objev až krátce po půlnoci, aby nepřišli o bobříka mlčení. *(vzhlédne od novin)*.

Nastane ticho, každý přemýšlí po svém.

Lída: Myslíte si, že to nějak souvisí s těma penězma?

Hrobové ticho trvá.

Mario: *(zamyslí se)* Tak to jsme v hajzlu.

Bohouš: Uklidni se. Nikdo přece neví, že ty peníze máme my.

Lída: To je pravda...a než se to dozví, budou zpátky na svym místě.

Mario: Tohle je zlý. Tohle je HODNĚ zlý. Tohle je...

Bohouš: *(nahlas)* Můžeš se laskavě zklidnit?

Mario: Ne.....ne,ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne,.....

Lída dá Bohoušovi facku. Bohouš na ní nechápavě kouká. Mario ztichne.

Bohouš: *(zaraženě)* Proč biješ mě? To on měl záchvat.

Lída: Ale pomohlo to, ne?

Mario: Pomohlo. *(k Bohoušovi)* Tak teď uvidíme, kdo z nás bude mít záchvat. Víš, kdo nám cestou domů nemluvil do řízení?

Bohouš i Lída na něj nechápavě zírají.

Mario: Na-vi-ga-ce. A víš proč? Protože jsme jí nechali v tom le-se. Takže jsme kde?
Bohouš: V prdeli.
Lída: Proč?
Mario: Protože je tam historie míst, na kterých jsme byli. Je tam hospoda, kam chodíme, je tam můj byt a je tam Bohoušův byt. Když to spojíme s dokonalým popisem, kterej jim ten skaut stoprocentně dal, divím se, že ještě nestojej za dveřma.

Hrobové ticho

Bohouš: *(váhavě)* No právě, ale nestojej. To znamená, žes to třeba mohl nechat jinde, nebo že to třeba vůbec nemuseli najít.
Mario: Tohle místo tam uložený nebylo.
Bohouš: Dobře, co teda navrhuješ?

Mariovi zapípá telefon. Všichni na něj napjatě hledí, jako by to měla být zpráva od vraha. Mario se po chvíli zasměje.

Mario: *(tíše pro sebe s úsměvem)* To je vůl. *(začne odepisovat)*
Lída: Můžeš toho prosím Tě teď nechat?
Mario: Nemůžu, musím do práce, pronto. Vypadl jim hlavní jistič.
Bohouš: Vykašli se teď na práci, máme tu snad něco důležitějšího.
Mario: *(má se k odchodu)* Fakt nemůžu. Příští měsíc maj vyházet třetinu zaměstnanců, nerad bych byl zrovna ten třetí, co vyletí z elektriky.
Lída: Myslíš podle tý říkanky? Bez klobouku bos, natloukl si nos.
Mario: Přesně tak. Tak ty prachy vyzvedněte vy a sejdeme se tady.
Lída: *(pokračuje potichu)*...boule byla veliká...
Bohouš: Vždyť nevíme, kde jsou.
Lída: ... jako celá A-FRI-(chce ukázat na Maria).
Mario: *(na Lídu)* Stačilo.

Lída se lekne a ztichne.

Mario: *(k Bohoušovi)* Přímo v tom kotli, vylezeš nahoru a je tam takovej poklop, tak uvnitř. *(odchází ke dveřím)* Vyřeším to co nejdřív a stavím se pro vás autem, jo?

Zhasnou světla.

5. Kotelna

Je tma. Zprava vyjde Bohouš s baterkou, za ním Lída s něčím, co baterku připomíná, ale nesvítí. Nesou žebřík. Bohouš se zastaví a posvítí na Lídu.

Bohouš: Co je, tobě to nesvítí?
Lída: To není baterka, to je ten paralyzér.
Bohouš: Tak s tím aspoň nemiř na mě.

Dojdou ke „kotli“. Bohouš posvítí nahoru.

Bohouš: To bude asi ono.

Opřou žebřík.

Bohouš: Vlez tam radši ty, jsi obratnější.

Lída podá Bohoušovi paralyzér a vezme si od něj baterku. Leze nahoru. Tam si položí baterku a zvedne poklop. Zevnitř to slabě modře svítí.

Bohouš: *(nahlas šeptá)* Tak co, je to tam?
Lída: *(nahlas šeptá)* Počkej chvíli.

Lída se nakloní dovnitř a šmátrá tam. Chvilé napětí.

Lída: Nic tu nevidím.
Bohouš: Musí to tam bejt. Kdo by sem lezl?

Lída svítí baterkou dovnitř. Bohouš volá Mariovi. Rozsvítí se baterka pod stolem. Mario leží pod stolem z klubovny, který teď představuje nějakou rozvodovou skříň. Zespodu stolu visí dráty a Mario se v nich hrabe, telefon drží ramenem.

Mario: Co je?
Bohouš: Není to tu.
Mario: Musí bejt. Blbě se koukáte. Zevnitř je tam taková římsa, je to strčený pod ní.
Bohouš: *(otočí se na Lídu)* Prej je to pod nějakou římsou.

Lída přestane sledovat rozhovor a opět posvítí dovnitř. Zkouší různé úhly a najednou vykřikne.

Lída: Jo! Támhle něco je!

Lída se opět nakloní dovnitř, potom vytáhne menší balíček, převázaný hadrem.

Mario: Máte?
Bohouš: Snad jo.

Lída hodí balíček Bohoušovi a sama sleze dolů, zatímco Bohouš rozbaluje. Vybalí malou skříňku.

Bohouš: Je to nějaký malý.
Mario: Jak malý, já z toho nic nevzal.
Bohouš: *(rozbaluje)* Tys to přendal do krabičky?
Mario: Do jaký krabičky, co to meleš? V tašce je to.

Bohouš otevře krabičku a přehrabuje se v ní. Pomalu vytahuje indiány a karty a mince a odznaky.

Lída: Co to je?
Bohouš: *(pomalu)* To je indián. Apač, řek bych. Takhle nějak asi vypadá skutečná keška.
Mario: Jaká keška?
Lída: A kde se tu vzala? *(vezme jednu kartičku z kešky a prohlíží si jí)*
Bohouš: Nejspíš tu byla už před tím. Udělali jsme stejnou blbost jako oni. Schovali jsme ty peníze k cizí kešce.
Mario: *(vyděšeně)* Cože?!!!!

Mario se snaží postavit, ale praští se hlavou o stůl. Je slyšet zapraskání elektřiny a Mariova baterka zhasne. Bohouš schová telefon.

Bohouš: Kdybych nevěděl, že umřeme, musel bych se tomu smát.
Lída: *(nešťastně)* Takže už ty peníze nemáme?

Bohouš zavrtí hlavou.

Lída: Ale oni si myslí, že je máme! *(v ruce má stále zmíněnou kartičku)*
Bohouš: Možná si to všechno jenom namlouváme. Třeba tu navigaci nenašli, nebo jí Mario nechal jinde, víš, jak je bordelář.

Bohouš odvádí Lídu pryč. Světla se zhasnou.

6. V hospodě

Je slyšet hospodský ruch. Mario sedí u poloprázdné sklenice, před ním na stole vypité panáky. U stolu s ním sedí Hanka. Oba jsou opilí. Hanka leží nehybně na stole. Mario si s ní chce přituknout.

Mario: *(opile)* Vstávej!

Hanka se nehýbe.

Mario: Hani! Vstávej!

Hanka se pomalu zvedne do sedu a mžourá očima.

Hanka: Koik je?

Mario: Nepiješ.

Hanka: Já už nemušu.

Mario: Musíš.

Hanka: *(krkne)* Polobleju tě.

Mario: Jednou ty mě, jindy já tebe. Mam narozeniny, tak pij.

Vyloví telefon a podívá se na něj.

Hanka: Ty voe, to je hon..din. *(zvedá se k odchodu)*

Mario: Víš, co jsem dostal k narozeninám doma?

Hanka sbírá věci ze stolu, hlavně skleničky.

Mario: Tak víš so?

Hanka: *(zavravorá a chytí se stolu)* Šálu.

Mario: *(zaskočeně)* Já už ti to říkal? Přesně tak, blbou šálu.

Hanka: *(ztěžka dýchá)* Vole, holchy se mě ptaly, jesli nefim, co by sis přál. Řekla sem šálu. *(opět se ztěžka nadechne)* Byl to vtip, ale jim se to líbio. Vymysleli, že jí ušt...uštrichujem...každá chousek...já dělala tu šást s lejelenem...

Je ticho, Mario kouká do stolu.

Hanka: Sou to hondný holky, tach na ně buj honej...ty sráši.

Hanka s grácií odchází. Světla se změní. Mario sedí u stolu, nad něčím přemýšlí. Nakonec zvedne telefon a zavolá domů.

Mario: Beruško?

Marcela: To jste se dovolal špatně, Broučci mají na konci čísla jedničku.

Mario: Dej mi ségru a nemel.

Marcela: *(volá do chodby)* To je zas ten úchyl. Mám zavolat policajty?

Z chodby vyběhne Tereza a vezme si telefon.

Marcela: *(šeptem)* Prej beruško.

Tereza: *(do telefonu)* Jéé, beruško, to už jsi mi dlouho neřekl. To už ti scházím?

Mario: To je jasný, mám hlad a lednice je prázdná.

Tereza: Ty lichotníku. Určitě tam máš nějakou děvku.

Mario: (z legrace) No právě a kvůli tomu volám. Prosim Tě, kdy se vrátíte od babky?
Tereza: Zejtra. Furt ti to říkám.
Mario: Nemohli byste se tam chvíli zdržet? Víš, začal jsem tu dělat ty odpady a nějak jsem se do toho zabral, je to tu jak na staveništi.
Tereza: Páni. Doufám, že je aspoň pěkná.

Přichází opět Marcela.

Marcela: Co je, má tam ženskou?
Tereza: Bourá dům.
Marcela: (do telefonu) Prej bouráš dům. Tak doufám, že pak postavíš nějakou lepší.
Mario: Hlavně si od něj tentokrát líp pohlídnám klíče. Dej mi ještě ségru.
Tereza: (dostane telefon) Ty máš zas nějakou průser s exekucí? Někdo ti vyhrožuje?
Mario: Ale houby, říkám, že jsem rozdělal odpady. Ze zdí koukají trubky, všude je prach.

Ticho. Tereza nad tím přemýšlí.

Mario: Vážně. Všechno jsem rozebral, nemohli byste se ani umejt.
Tereza: (z legrace) Ale jestli tam najdu její spoďáry, tak se těš.
Mario: Bez starosti, radši to třikrát projdu. Nic nenajdeš.
Marcela: (na Terezu) Tak co?
Tereza: (přemůže zklamání) Dámská jízda se protáhne.
Marcela: (výskne) Jo! (odchází) Tohle bude velký!
Tereza: Tak pa.
Mario: Moc se mi neopij, beruško.
Tereza: Nic neslibuju.

Oba položí. Tereza zmizí. Mario ještě chvíli sedí. Náhle se zvedne a odchází. Světlo zhasne.

7. Klubovna

Bohouš s Lídou sedí u stolu. Oba jsou velice skleslí. Bohouš si hází kostkou. Lída pobrekává. Bohouš jí dá papírový kapesník. Lída si ho vezme, vysmrká se a utře si oči.

Lída: Dáš si kafe?
Bohouš: Radši ne. (pauza) Ráno se má rozhodnout, jestli dostanu tu roli, už takhle jsem dost vyklepanej.
Lída: Hned ráno? Cejtíš se na to?
Bohouš: Ne. (chvíli přemýšlí) Mám jim tam říct kus textu ze scénáře, podle něj se to asi rozhodne.
Lída: A umíš to?
Bohouš: Moc ne, musím se ještě stavit doma a projít si to.

Lída chvíli přemýšlí.

Lída: Zahraj mi to.

Bohouš: *(zvažuje to)* To nejde, je to dialog.

Někdo vezme náhle za kliku a oba se leknou. Kdosi klikou opět zalomcuje.

Mario: *(z druhé strany)* Tak co je sakra?

Bohouš mu jde odemknout. Mario nakvašeně vchází.

Mario: Se zamykáte?

Bohouš: Ty se divíš?

Lída: Kde jsi?

Mario: Musel jsem se přesvědčit, že to tam fakt není. *(sedá si)*

Lída: Chceš kafe?

Mario: Ne.

Všichni sedí u stolu.

Mario: Takže přátelé, dovoluji mi shrnutí. *(zhluboka se nadechne)* Než příště schováme tašku plnou peněz, zjistíme si, jestli někde poblíž neleží nějaká idiotská krabička, po které prahne srdce každého skauta. Člověk by řekl, že jsme se poučili z chyby původního majitele, nicméně opak je pravdou. Takže máme opět hovno. *(pauza)* Ale to oni nevědí. *(pauza)* Co nejspíš vědí, je, kde bydlím já a Bohouš. *(pauza)* Takže tohle je jedno z posledních bezpečných míst, který nám zbejvá. *(rozhlédne se)* Všichni tři tu očividně bydlet nemůžeme.

Bohouš s Lídou potvrdí zavrtěním hlavy.

Mario: Vaše návrhy?

Bohouš: Co policie?

Mario: *(jedovatě)* Ptal jsem se, kde budeme bydlet, ne sedět.

Bohouš: Máš snad lepší nápad, pane BeremTaškuAMizíme?

Lída: Cože?

Mario: Á, tak konečně se to na někoho hodilo. Celý je to teda moje vina pane KdyžUkrástTakVšechno.

Bohouš: *(vykřikne)* Tohle jsem neřekl!

Lída: Já vám vůbec nerozumím, čím jsou to jména?

Mario: Nevzrušuj se Bobánku. Vůbec jsem nečekal, že připustíš vlastní chybu.

Bohouš: Já? Kdyby ses na svět nedíval jenom škvírou na kreditky, musel bys vidět hned od začátku, že to celý byla pitomost. To kvůli tvé zbrkllosti tady teď sedíme a nemáme kam jít; umírají kolem nás lidi a nejspíš strávíme zbytek života ukrytý někde na Severním pólu.

Mario i Bohouš zmlknou. Oba jsou naštvaní.

Lída: Na Severní pól nechci, já mám ráda sluníčko. Teplo. Když už, tak na Jižní pól.
Mario: *(o Lídě)* Přece není možný, aby byl někdo takhle blbej.
Lída: *(k Mariovi)* To myslíš mě?
Bohouš: Lídu nech na pokoji! *(stoupne si)*
Lída: *(je jí do pláče)* Co jsem ti udělala?
Mario: *(také si stoupne)* Každý dement přece ví, že na Jižním pólu je stejná kosa jako na Severním. Nechápu, jak někdo takovej vůbec mohl vychovat dítě.
Bohouš: Říkám ti nech jí bejt!
Lída: *(Mariovi)* Závídíš, že to moje holčička dotáhla dál než ty.
Mario: A kde jí máš? Někde ve Španělsku. Zvedla kotvy hned, jak mohla!

Lída mu dá facku. Zvoní telefon. Lída sahá po kabátech na věšáku. Vytáhne svůj mobil a zmáčkne tlačítko.

Lída: Hrdinová, prosím?

Odkryje se scéna se Sousedkou. Ve chvíli kdy Sousedka promluví, Lída se lekne a telefon dá daleko od ucha. Všichni tedy slyší hovor.

Sousedka: No, ahoj Alena.

Lída: Alena?

Mario kroutí hlavou. On i Bohouš si opět sedají.

Sousedka: No Alena, Bohoušova sousedka, ahoj.

Lída: Jo Alena. Ahoj.

Sousedka: Ahoj. Hele máš tam někde Bóžu?

Lída se ujistí pohledem na Bohouše.

Lída: *(zaraženě)* No,...sedí tady.

Sousedka: Prosim tě, ptal se tu po něm nějaký sympaták. Takovej urostlej, dobře oblečenej, moc toho sice nenamluvil, ale elegán.

Lída: A co chtěl?

Sousedka: No to mi právě neřekl, chtěl jenom vědět, kde ho najde. To víš, nějakýho floutka bych hnala, ale tenhle byl solidní, já ti myslím, jestli von nebyl vod televize, víš, tak aby Bohoušovi neutekla nějaká role, víš?

Lída: Nechal na sebe číslo?... Nebo vizitku?

Sousedka: To víš, že ne. Lidi vod televize si prej hrozně hlídaj soukromí. Řek jenom, že se mu ozve, tak jsem mu dala radši adresu tý vaší klubovny, víš, pro sychr.

Všichni zpozorní.

Lída: *(překvapeně)* Tys mu dala adresu klubovny?

Sousedka: No jo, mě bylo jasné, že zas máte nějaký to svoje sezení. Tak jsem ho poslala rovnou tam. Říkal, že se staví, ale neříkej mu, že jsem ti to řekla. Má to prej bejt překvapení.

Lída: Jak ten chlap vypadal?

Sousedka: No vždyť říkám, elegán. Já ti mám holka pocit, jestli von nepřišel rovnou z golfu, protože měl takovou tu hůl, jak vono se jí říká.....golfová?

Lída polekaně zavěsí.

Sousedka: Haló?

Sousedka pokrčí rameny a také položí. Scéna se Sousedkou se zatáhne.

Bohouš: Nemyslím si, že to byl člověk od televize.

Mario: Takže tohle místo si taky můžeme škrtnout.

Bohouš: Já ale potřebuju domů pro ten scénář.

Mario: Mohl by ses laskavě vykašlat na nějaký debilní scénář?

Bohouš přemýšlí.

Bohouš: Nemohl.

Mario: Očividně ti to uteklo, ale tady už přestává veškerá legrace. Je docela dobře možný, že tahle celá záležitost skončí špatně. Nebylo by lepší pustit na chvíli ke slovu mozek?

Bohouš: Já mozek používám.

Mario: Zřejmě jako houbu k mazání tabule, jak tě tak poslouchám.

Bohouš: Nenavázej se pořád do mě. Myslíš si, že se mi tam chce? Nechce, ale já tam prostě musím. Myslíš si, že je jednoduchý s tím vším najednou seknout a vkročit mezi všechny ty lidi, který tvůj ksicht znaj z debilních seriálů, ostravských inscenací a reklam na prostatu a začít se tvářit jako instalatér nebo pošťák? Co mi asi tak zbejvá než se držet toho, co mám? Brát, co se kde namane od dabingu až po divadlo a doufat, že mě to uživí. Aspoň do doby, než seženu nějakou pořádnou roli. Myslíš si, že je snadný sehnat roli? Byl jsi někdy na castingu? Ne? Tak to ti vřele doporučuju. Je to boj na život a na smrt, žádný pravidla. Říkej si tomu klidně náhoda nebo štěstí jako prase, ale já tuhle šanci nehodím za hlavu jenom proto, že jsem na chvíli viděl tašku s penězma. Pojedu tam a ten scénář si vezmu, ať se vám to líbí nebo ne.

Všichni přemýšlí.

Mario: Když ten chlap jede sem, nemůže bejt tam.

Lída: To je pravda.

Bohouš: *(pomalu a neochotně se zvedá)* No...tak mi držte palce.

Mario: Půjdu s tebou. Dva máme větší šanci než jeden.

Lída: Mám jít taky?

Bohouš: Radši ne, je to nebezpečný.

Lída: Ale tady je to taky nebezpečný.
Bohouš: No jo vlastně. Tak zůstaneš v autě, a kdyby něco, zavoleáš polici.
Lída: Dobře.

Všichni se sbírají a odcházejí.

Lída: Policajti maj 155, že jo?

Mario se otočí a váhá s odpovědí, nakonec rezignovaně kývne.

Mario: No.

Zhasnou světla.

8. Před domem

Je slyšet příjezdějící auto, zastavení a otevírání dveří. Zleva vychází Bohouš i Mario, za nimi Lída. Všichni koukají kamsi doprava nahoru. Je šero. Všichni mluví pološeptem.

Mario: Nesvítí se tam.
Bohouš: Můžou čekat potmě.
Mario: *(rozhlédne se)* Je tu nějaký auto, který neznáš?

Bohouš se na něj podívá jako na imbecila. Nic neřekne.

Mario: No co je, snažím se.
Lída: Tak už jděte, potřebuju čůrat.
Mario: *(vlídně)* Tos nemohla jít dřív?
Lída: Když vy jste hrozně pospíchali.
Bohouš: Skoč si někde tady do křoví, na Severním pólu už to venku nepůjde.
Mario: *(na Bohouše)* Nezdržuj.

Mario s Bohoušem odcházejí doprava. Mario se ještě vrátí. Tváří se jako by něco zapomněl, ohlíží se na Bohouše.

Mario: *(polohlasně)* Ty, Lído...*(váhá)* Promiň, ty víš, že jsem tamto nemyslel vážně, víd'? Plácnul jsem to ve vzteku, jsem idiot.

Lída se pousměje. Mario se taky pousměje. Zdá se, že je odpuštěno. Mario se ohlédne na Bohouše a hlasitěji prohlásí.

Mario: Asi jsem tu baterku vyndal z auta *(odchází a jeho hlas se ztišuje)*, když jsem dělal ty rozvody. Budeme si muset poradit po tmě....

Lídě je zima, opře se o stěnu a kouká vzhůru do okna opřené o stěnu domu. Vedle ní se vynoří Hanka v županu, přináší dvě židle a pytlík brambůrek. Zprava začne poblíkávat modré světlo.

9. Dámská párty u Hanky

Scéna se světelně změní, víc pohasne. Lída sáhne po županu, obléká si ho, zatímco nespouští oči z modrého světla. Lída s Hankou sedí u televize. Podávají si pytlík s chipsy. Lída pobrekává do papírového kapesníčku.

Hanka: Říkala jsem ti, že tvůj šéf je idiot.
Lída: Chodí kolem mě, jako bych tam nebyla. V práci požádal o přeložení do Plzně.
Hanka: Nebreč, ten hajzl si to nezaslouží. *(pauza)* Necháš si to?

Lída bez váhání kývne.

Hanka: A víš už, co to bude.
Lída: Holčička.

Pauza. Obě sledují televizi.

Hanka: To je dobře. Chlapi jsou odpad.
Lída: Tvůj brácha je náhodou milej.
Hanka: Bohouš? Je to ňouma. Víš, jak se stal hercem? Jeho tehdejší přítelkyně se hlásila na JAMU a on jí měl u zkoušek nahazovat. Jí nevezali, jeho jo. To byl konec vztahu.
Lída: Je hodnej.
Hanka: A no jo, tak dobře, Bohouš není odpad.

Pauza

Hanka: Ale všichni ostatní jsou.
Lída: A co Mario.
Hanka: Mario je král smetiště.

Obě se tomu zasmějí. Hanka se postaví. Sleduje televizi a vezme si brambůrek.

Hanka: Ale je fajn. *(odejde)*

Zhasnou světla.

10. U Bohouše

Vše se odehrává potmě. Bohouš i Mario mluví šeptem. Mario zakopne.

Bohouš: Pšššššššt.
Mario: No jo. Neznám to tady.
Bohouš: Zdá se, že tu nikdo není.

Mario opět o něco zakopne.

Bohouš: Pššššššt.
Mario: Copak za to můžu? Nevidím na krok. Nerozsvítíme si?
Bohouš: *(něco hledá)* Ne. Vezmem scénář a mizíme.

Mario někde objeví vypínač a rozsvítí lampičku. Bohouš se lekne.

Bohouš: Zhasni to! Zhasni to!
Mario: Jak chceš něco najít, když vidíš hovno, agente.
Bohouš: Zhasni to, prozradíš nás.
Mario: Až to najdeš, tak to zhasnu, takhle bysme tu byli do rána.
Bohouš: Není to tu, pokládal jsem to na stůl, ale nevidím to tady.
Mario: *(sarkasticky)* Tak je to jasný, vloupali se sem, a když nic nenašli, odnesli alespoň tvůj scénář, aby ti vyfoukli tu roli. Chápeš? Chtěli tě potrestat.

Bohouš vítězně zvedne pár sepnutých listů ze stolu.

Bohouš: Mám to.

Mario přijde k němu, ale najednou se zarazí.

Mario: Tiše!

Oba znehybní. Zpoza dveří za nimi zazní známý hlas navigace: „Jakmile to bude možné, otočte se“.

Bohouš i Mario se pomalu otočí, dojdou ke dveřím. Mario cestou vezme židli. Bohouš rychle otevře dveře, Mario se napřáhne...a překvapí Sousedku. Ta vylekaně vyjekne, v ruce má Mariovu navigaci. Oba muži si oddychnou.

Sousedka: Vy jste mi dali. To měl bejt vtíp?
Bohouš: Promiň, my...
Mario: Zkoušíme si tu s Bohoušem roli.
Sousedka: Jo tak. Představte si, co jsem našla na chodbě v krabici na letáky.

Sousedka jim nadšeně ukazuje Mariovu navigaci. Oba na ní zírají jako opaření.

Sousedka: Někdo to tam vyhodil, chápete to? Proč by někdo vyhazoval takovouhle věc?

Mario: Asi našel to, co hledal. *(odchází)*

Sousedka: Vždyť je jako nová. Tu dám ještě starýmu k svátku.

Bohouš: Tak zatím. *(také odchází)*

Sousedka: *(zabraná do svých úvah)* Taková pěkná mašinka.

Zhasnou světla. Navigace zahlásí: „Signál GPS ztracen“.

11. Podivný casting

Čížková otevře Bohoušovi dveře. Společně jimi projdou. Čížková mluví do hlediště, kryje si oči před světlem. Je neuvěřitelně milá. Vypadá to, že si Bohouše váží.

Čížková: *(slavnostně)* Pane režisére? Haló, jste tam? Přivádím dalšího uchazeče o roli seržanta Fabia, pana *(ohlédne se)* Bohumila Vodičku.

Bohouš si také kryje oči před světlem. Snaží se zahlédnout někoho v hledišti.

Bohouš: Dobrý den.

Z reproduktorů zazní hlas režiséra.

Hlas: No výborně, konečně jste vytáhla svoje trumfy paní Čížková.

Čížková se zachichotá

Hlas: Potřebujete se nějak připravit, pane Vodička, nebo se do toho rovnou obujete?

Bohouš: Asi můžeme rovnou.

Hlas: Tak prosím.

Na Bohouše zamíří barevné štýchy. Scéna celá se trochu rozsvítí do barev. Bohouš spustí zvesela, jakoby zasněně. Rozhovor působí jak ze sitcomu. V určitých chvílích se ozývá nahraný smích.

Bohouš: Věděla jsi, že se Ondřej s Marií rozvádějí. Kdo by to do nich řekl, byli přece takovej hezkej pár. Kdybych tenkrát nebyl v nemocnici, bejval bych jim šel za svědka. Nejdivnější na tom ale je, že mi nic neřekl, jako bych byl někdo cizí.

Čížková: Vždyť jsem říkala, že je to idiot.

Umělý smích

Bohouš: Počkej, mluvíš přece o mym kamarádovi, známe se už skoro patnáct let.
Čížková: Jenom proto, že někoho znáš patnáct let, z něj ještě nedělá kamaráda.
Takovejch známejch já mám v práci (*mávně rukou*).

Umělý smích

Bohouš: Říkám přece, že je to kamarád, ne známej z práce. Kamarád.
Čížková: Podívej se na můj Facebook – mám tam stovky kamarádů. Půlku z nich ani neznám.

Umělý smích

Hlas: Stop! Stop! (*vážně*) Já myslím, že není zapotřebí vůbec pokračovat. (*náhle změní na veselý tón*) Přesně tohle jsme totiž hledali! Paní Čížková zrušte ostatní uchazeče.
Bohouš: Vážně? To je...dobrá zpráva. (*skromně se klaní*) Děkuju.
Hlas: Ne, já děkuju vám a už se nemůžu dočkat naší spolupráce. Ten seriál bude bomba. Jdu volat produkčnímu.

Přibíhá Lída, za ní jde Mario.

Lída: Nechali nás čekat v zákulisí. Gratuluju!
Bohouš: (*je u vytržení*) Děkuju, takovej průběh jsem vůbec nečekal.

Světla se ještě trochu víc rozsvěcí, na pozadí začíná hrát pomalá barová hudba na způsob (ne-li přímo) Klokočí. Kolem Lídy projde opět dívka ze snu, dojde až k mikrofonu. Zkusí ho a začne si tiše pobrukovat do hudby. Přichází Mario, podává Bohoušovi ruku.

Mario: (*z legrace*) Mistře! Teda, pěkně jsem tě podcenil.
Bohouš: Ale vůbec ne, měl jsi pravdu, bez ostrých loktů nikdo nic nezmuže.
Lída: Já mám takovou radost, štípněte mě někdo, že se mi to nezdá.

Přichází Hanka a štípně Lídu.

Lída: Au! (*otočí se*) Hani! Co ty tady děláš?
Hanka: (*usmívá se*) Přišla jsem gratulovat.
Lída: Ale....ale....já myslela že jsi...že už tě nikdy..... Ty ses vrátila. (*je dojatá*) Hani.

Lída chce Hanku přátelsky obejmout, ale ta couvne.

Hanka: (*s podivným úsměvem*) Promiň, jsem nemocná. Nechci tě nakazit.
Lída: Ale prosím tě, já přece něco vydržím.

Lída se jí znovu pokusí obejmout, ale Hanka znovu couvne. Mario s Čížkovou a Bohoušem si spolu povídají, trochu se během toho posouvají dozadu.

Hanka: Ne, vážně, nemůžu, nesmím.
Bohouš: Co vy dvě si tam zase šuškáte.
Lída: *(na Bohouše)* Koukni, Hanka přišla.
Bohouš: Já vím. Pojdte slavit.
Lída: Tys to věděl a nic jsi mi... Počkat.

Lída se rozhlédne, spatří dívku ze snu, její pobrukování se zvolna změní ve zpěv. Slova jsou známá, melodie je však jiná.

Dívka: ...a po tmě strach.
a do očí padl ti prach
proto vím, že je nutné vést řeči smutné o tom,
co bude potom,
až budu sám.

Ztratila jsi včera klíč, dnes ideál,
všechno je pryč, kdo by se smál,
proto vím, že se sluší mít smutek v duši,
vzlykat a tiše říkat,
já rád tě mám.

R: Opuštěné nábřeží, z modravého dýmu chrám,
nebo město bez věží,
řekni co chceš, to ti dám,
zlatý pohár s fermeží nebo snad s protěží,
bílý šat,
za jediný, jediný, jediný, jediný úsměv
chci ti dát.

Je tu však to klokočí,
a po tmě strach.
a do očí padl ti prach
proto vím, že je nutné vést řeči smutné o tom,
co bude potom,
až budu sám.

Lída: Tohle je sen.

Světla zhasnou, zůstane jenom štych na Lídu s Hankou. Všichni ostatní zmizí, zůstane jen dívka ze snu v popředí, která dál zpívá. Lída posmutní. Nešťastně kouká na Hanku. Zvedne ruku, ale zase jí dá dolů.

Lída: Ty nejsi nemocná.

Hanka s úsměvem zavrtí hlavou.

Lída: Hrozně se mi po tobě stejská. Zůstala jsem úplně sama.
Hanka: A co Bohouš s Mariem.
Lída: Bez tebe to nefunguje.
Hanka: Tak proč se pořád scházíte?

Lída neví, co odpovědět. Přichází Čížková. Je ustaraná. Dívka ze snu dál pobrukuje. Hanka pomalu odchází.

Čížková: Paní? Haló paní! Tomu vašemu kamarádovi se udělalo špatně.
Lída: *(jako omámená)* C...cože? Jakýmu kamarádovi.
Čížková: Tomu, jak přišel s váma. Asi bysme měli zavolat sanitku.

Scéna se opět rozsvítí. Na zemi leží tělo, je přikryté. Lída přichází až k němu.

Lída: Co je? Co se děje? Kdo je to?
Čížková: Vážně nevím, co se mu stalo, najednou přestal dechat.
Lída: Kdo to je? Proč je přikrytej?
Čížková: To jsem udělala já. Nechtělo se mi na něj koukat.
Lída: A žije?

Čížková neodpovídá

Lída: Žije?!

Čížková: Vim já? Podívejte se sama?

Lída: Nechci. Nechci vědět, jak to skončí. Tohle je sen a já se z něj teď probudím.

Zhasnou světla. Hudba utichne.

12. Casting

Pomalou se rozetmí. Bohouš sedí na lavici strohé chodby. Je zamyšlený. Rozbalí ruličku scénáře, zadívá se do textu, ale po chvíli to vzdá. Nakonec se podívá na hodinky. Přichází Lída

Lída: V kolik ti to začíná?
Bohouš: *(překvapeně)* Asi za hodinu.
Lída: Kde je Mario?
Bohouš: Měl hlad. Skočil si do kantýny na párek.
Lída: Mám tu počkat s tebou?
Bohouš: Jestli chceš.

Lída si sedne k Bohoušovi.

Bohouš: (váhá) Díky.

Lída kývne a usměje se. Oba sedí a koukají před sebe. Chvilí je opět ticho.

Bohouš: Poslední dobou často myslím na Hanku.

Lída kouká jinam

Bohouš: Říkám si, jaký by to bylo, kdyby tu s náma byla.

Lída pokýve. Stále hledí před sebe.

Bohouš: S ní by se nám to nestalo.

Přichází Čížková, v ruce desky. Vypadá chladně a zaneprázdněně

Čížková: Takže pane Vodička. Třetí uchazeč nám bohužel uvízl v dopravní zácpě, takže vás vezmeme dřív. Můžeme?

Bohouš: (nejistě) Jistě.

Čížková: Tak prosím.

Čížková otevře Bohoušovi dveře. Společně jimi projdou. Čížková mluví do hlediště, kryje si oči před světlem.

Čížková: Takže pane režisére. Přivádím dalšího uchazeče o roli seržanta Fabia, pana (ohlédne se) Bohumila Vodičku. Pan Genzer stále nevyřešil ten problém se zácpou, dorazí později.

Bohouš si také kryje oči před světlem. Snaží se zahlédnout někoho v hledišti.

Bohouš: Dobrý den.

Z reproduktorů zazní hlas režiséra.

Hlas: Ale, Pan Vodička, dobrý den. Vy nejste v seriálech tohohle typu žádnéj nováček, nemám pravdu?

Bohouš se nesměle usměje. Je vidět, že je nervózní.

Hlas: Dneska vám bude sekundovat tady paní Čížková.

Čížková natáhne k Bohoušovi ruku a mírně pokyne hlavou. Má stále tentýž kyselý úsměv.

Čížková: Čížková.

Bohouš: Těší mě.

Hlas: *(žoviálně)* Víte, že mě mrzelo, když jste se rozešli se Šarlotou? Byli jste docela sehraný. Celej ten seriál pak ztratil šťávu.

Bohouš na to nic neříká, jen rozpačitě pokrčí rameny. Chvilí je trapné ticho.

Hlas: No, paní Čížková nám sice Šarlotu nenahradí. Ale věřím, že to pro dnešní zkoušku bohatě postačí. Chcete se nějak připravit?

Bohouš zavrtí hlavou, jako že ne, ale vtom mu zazvoní telefon. Bohouš telefon rychle vyndá z kapsy, ale když si přečte jméno, nechce se mu to položit, vrhne zoufalý pohled do hlediště.

Hlas: To je v pořádku. *(ironicky)* My počkáme.

Bohouš poodejde stranou a zvedne telefon.

Bohouš: *(polohlasně)* Teď nemůžu. Stalo se něco?

Odhalí se scéna s Mariem. Sedí na židli a má skloněnou hlavu.

Mario: Bohouši, prosím tě, existuje nějaká šance, že bys sehnal ty peníze?

Bohouš: *(podrážděně pološeptem)* To má bejt vtip?! Já se tu připravuju na casting svýho života a ty mi voláš s blbostí, na kterou sám znáš odpověď? Myslíš, že jsem je ukrad já? Chceš, abych o tu roli přišel? *(zarazí se)* Tys něco pil?

Mario: *(zoufale)* Ne, nic jsem nepil. Prosím tě, musíš ty peníze někde sehnat.

Mario cukne hlavou, ukáže se, že je v obličeji zraněný. Pomalým krokem k jeho židli přijde Golfista. Vezme Mariovi telefon z ruky.

Golfista: Váš přítel chce naznačit, že byste se měl sebrat a co nejrychleji dovézt tašku, která vám nepatří. Výměnou za to nabízím život váš i vašeho přítele. Pravidla jsou následující. Každé dvě hodiny zlomím panu... *(zaváhá, ale vzpomene si)* Neklanovi jednu kost, dokud ty peníze nepřinesete do té vaší patetické klubovny. Dvě hodiny je myslím dost na to, abyste si v klidu dodělal vše potřebné, vyzvedl tašku a dorazil dřív, než váš kamarád přijde k dalšímu zranění.

Mario: Dalšímu?

Golfista se v klidu podívá na hodinky.

Golfista: Čas vám běží, teď.

Golfista praští Mariovi vší silou golfovou holí do holeně. Mario bolestí vykřikne. Golfista zavěsí. Scéna se zatáhne. Bohouš se tváří vyděšeně. Chvilí se vůbec nehýbá.

Hlas: Stalo se vám něco? Jste nějaký bledej.

Bohouš se probere. Uklízí telefon.

Bohouš: Já jen...rodinná záležitost.

Hlas: Jestli se vám to teď nehodí, můžeme zkoušku odložit. Pan Genzer píše, že auto nechal u cesty a spěchá k nám tramvají.

Bohouš: V pořádku (*odkašle si*) mám teď trochu času.

Hlas: Tak se mi to líbí, profesionál v každém ohledu. Takže paní Čížková, jsme připraveni?

Světlo pohasne, na Bohouše s Čížkovou zůstane štych. Bohouš mluví oproti předchozí zkoušce s Lídou o poznání vážněji. Rozhovor už nepůsobí tak legračně. Smích diváků chybí.

Bohouš: Věděla jsi, že se Ondřej s Marií rozvádějí. Kdo by to do nich řekl, byli přece takovej hezkej pár. Kdybych tenkrát nebyl v nemocnici, bejval bych jim šel za svědka. Nejdivnější na tom ale je, že mi nic neřekl, jako bych byl někdo cizí.

Čížková: Vždyť jsem říkala, že je to idiot.

Bohouš: (*ustaraně*) Počkej, mluvíš přece o mym kamarádovi, známe se už skoro patnáct let.

Čížková: Jenom proto, že někoho znáš patnáct let, z něj ještě nedělá kamaráda. Takovejch známejch já mám v práci (*mávne rukou*).

Bohouš: Říkám přece, že je to kamarád, ne známej z práce. Kamarád.

Čížková: Podívej se na můj Facebook – mám tam stovky kamarádů. Půlku z nich ani neznám.

Bohouš: Ty to pořád nějak nechceš pochopit. Já tady mluvím o spřízněný duši, chápeš? Dobrej kamarád, kterej ti vždycky narovinu řekne, co děláš špatně.

Čížková: (*cynicky*) Jenom se pak už nezdá bejt tak dobrej. (*zamyslí se*)Taky znám citát: Nejlepší kamarád je ten, co včera umřel.

Bohouš nějakou dobu, jako by si nemohl vzpomenout na text.

Hlas: Potřebujete nahodit?

Bohouš nic neříká. Čížková se mu snaží napovídat šeptem.

Čížková: Jsi cynik (*po chvíli hlasitěji, snaží se u toho vypadat nenápadně*) Jsssi cy-nik.

Bohouš: Jsi...

Čížková: (*stále šeptem*) Cy-nik.

Bohouš: Já...

Čížková vypadá překvapeně. Nakoukne do scénáře a pak zpět na Bohouše.

Čížková: Ne „já“ – „jsi“! Jsi cynik, nebo mám špatný scénář?

Začíná hrát smutná dramatická hudba. Světla se omezí jen na štych na Bohouše. Po čase se rozsvítí štych na Lídu, která nervózně chodí po chodbě a čeká na Bohouše. Po další chvíli

se rozsvítí štych na Maria s rozbitým nosem, jak sedí na židli se svázanýma rukama. Do třetice se rozsvítí poslední štych. Nikdo tam ale není. Hudba dál pomalu hraje. Na Bohoušovi je nejdřív vidět strach a zmatek, časem se ale zklidní, chce opět začít s rolí, ale než promluví, opět si to rozmyslí, tentokrát je mu skoro do pláče, opět se vzdá, než ale cokoliv vysloví, znovu si to rozmyslí. Začíná se mračit. Ztěžka dýchá. Vypadá to, že se k něčemu odhodlává. Než ale promluví, vrátí se opět Čížková.

Čížková: Tak jsem to kontrolovala, opravdu tam má být „jsi cynik“.
Hlas: Problém?
Bohouš: Já...(otočí se a odchází) promiňte.

Čížková vrhne vyděšený pohled do hlediště. Světla zhasnou.

13. Klubovna

Jako předtím, i teď se odhalí scéna s Mariem. Sedí na židli a má skloněnou hlavu. Levou nohu má podivně vytočenou. Dlouho kašle a skučí.

Mario: Bohouš to zvládne... Uvidíte, že ty peníze přinese.... já... potřebuju doktora... prosím...hrozně to bolí.

Mario se opět rozkašle. Golfista vypadá, jako by si ho nevšímal. Vytáhne míček, pečlivě ho usadí a zkouší si imaginární údery.

Mario: Už mě prosím vás nebijte...kdybych... kdybych ty peníze měl, dávno už bych vám je dal...Bohouš je přinese....všechny....copak...copak v byste se nad tím aspoň nezamyslel, kdybyste našel tašku plnou peněz?... chtěli...chtěli jsme je vrátit...ale udělali jsme stejnou chybu...teda nemyslím tím, že vy jste udělal chybu...já jen...prostě jsme to taky omylem schovali na místo, kde byla keška...kdo to mohl tušit...

Golfista dál provádí odpalovací cviky. Mluví klidně.

Golfista: Takže je nemáte.
Mario: Ne....teda....vždyť říkámne teď, ale Bohouš...Bohouš je určitě přinese...
Golfista: Kde je vezme?
Bohouš: On...on je hrozně chytřej...
Golfista: Chytřej.
Mario: No jo, von je hlava... je sice suchar...víte...není s ním žádná sranda, ale...ale když je zapotřebí, je...je na něj spoleh.
Golfista: Sranda.

Odpálí imaginární míček. Vypadá, jako by ho dlouho sledoval.

Golfista: (kysele) Srrranda....(podívá se na hodinky).

Chce se opět postavit k odpalu, ale ozve se zaťukání. Golfista sbalí míček a pomalu, elegantně přejde ke dveřím. Podívá se kukátkem. Poté otevře a ustoupí. Vchází Bohouš, za ním opatrně Lída. Bohouš drží v ruce tašku.

Golfista: (suše) Proč jste dva.

Bohouš: Ona....Lída trvala na tom, že následky ponese všichni.

Golfista je zběžně na dálku prohlédne golfovou holí. Poté si vezme tašku na konec hole a přitáhne si ji. Otevře tašku. Trochu jí prohrábne a zatváří se unaveně.

Golfista: Co je to?

Bohouš: To...to je osm set padesát tisíc. Víc jsme bohužel tak rychle nesehnali. Stavil jsem se cestou v bance.

Ticho.

Bohouš: Taky...taky jsme s Lídou uzavřeli hypotéku, ale je to trochu delší proces, peníze dostaneme nejdřív za měsíc, ale měly by to být další čtyři miliony navíc. Na...na zbylou částku by si mohl uz...uzavřít půjčku tady Mario a...to...to by....bylo....

Golfista na něj dlouho kouká. Potom vyprskne smíchy a začne se smát. Směje se dlouho.

Golfista: (na Maria) S ním, že není sranda?

Golfista smíchy padne na kolena. Podpírá se holí a dál se směje.

Golfista: (sotva dýchá) Hypotéku.

Ještě chvíli se směje, ale viditelně ho to vysílilo. Nakonec se posadí a zkoumavě si prohlíží Bohouše.

Golfista: (civilně) Já tě znám. Ty jsi herec.

Bohouš: (skromě) Občas.

Golfista: Sledoval jsem ten seriál. Šarlota byla kus. Škoda, žeš ji nechal odejít.

Mario se ze zoufalství začne tichounce smát. Golfista to zaznamená, podívá se na hodinky. Potom Maria švihne do druhé nohy. Mario zařve. Golfista se postaví. Hůl si dá za hlavu a přemýšlí.

Golfista: (Bohoušovi) Máš mě za blbce? Myslíš, že ... že když si vy tři vezmete nějakou blbou hypotéku, tak mi to zabrání, abych se vás zbavil?! Že...že budu sedět doma a přijímat splátky? Vypadám snad jako nějaká blbá banka?

Bohouš vrtí hlavou. Golfista ho popadne za límec a stáhne na zem, potom se postaví a napřáhne hůl. Bohouš si rukama chrání hlavu.

Mario: Nech ho bejt!!

Golfista: Poslední šance vyklopit, kam jste ty peníze schovali. Pak tvoje makovice poletí na první jamku.

Golfistovi zazvoní telefon. Golfista váhá, potom Bohoušovi naznačí, aby nevstával a zvedne mobil.

Golfista: *(úplně změni tón, jde stranou)* Ano miláčku? *(poslouchá)* Teď nemůžu, co se děje? *(poslouchá)* Na golfu, proč se... *(poslouchá)* Aha a co říkal? *(poslouchá)* Ohlásili nález? Kdo? *(poslouchá)* Chybí něco? *(poslouchá)* Jasně, že to nemůžeš vědět, já jenom....nic víc mi nevzkázal? *(poslouchá)* Dobře,.....dobře děkuju. Pa pa.

Golfista zaklapne telefon a viditelně přemýšlí.

Bohouš: *(opatrně se zvedá)* Takže se ty peníze našly?

Golfista se nehýbe.

Bohouš: Někdo ohlásil nález těch peněz na policii?

Golfista se nehýbe.

Mario: Potřebuju doktora.

Golfista: *(rozhodne se)* Nějaký děti měly tu tašku doma. Jejich rodiče jim na to přišli a ohlásili to na policii.

Bohouš: Takže...

Golfista: Bohužel pro vás se nic nemění. Musím tu po sobě uklidit. Věřte, že z toho nemám nějak zvláštní potěšení.

Mario: Proč? My nic neřeknem.

Golfista: To říkají všichni. *(prohlíží si špičku hole)* Pochopte, nemůžu riskovat, že by celou tu věc někdo začal blíž zkoumat.

Golfista Bohouše bez odporu nohou opět povalí na zem a chystá si svůj odpal do oblasti jeho hlavy.

Bohouš: Na to už je stejně pozdě. My totiž...máme s sebou odposlech.

Golfista: *(usměje se)* Nepovídej. *(sarkasticky)* Já si hned říkal, že budeš od CIA.

Bohouš: Ne vážně, máme...máme s sebou vysílačku. Lído, ukaž mu ji.

Lída: *(překvapeně)* Já?

Bohouš: *(snaží se, aby pochopila)* No tu vysílačku, přece. Vždyť víš.

Lída: Jakou?

Golfista: *(povzbuzuje ji)* No tamtu přece. *(mrká na ni)* Tu policejní.

Lída: (na Bohouše) Jo tamtu. (prohledává si kapsy)
Golfista: Ano, přesně tu, rád bych ji viděl.

Lída vytáhne paralyzér, Golfistu to trochu překvapí. Chvíli na zařízení nedůvěřivě zírá.

Golfista: Co je to?
Lída: Vysílačka.
Golfista: Aha (Prohrábne si vlasy) Vy si asi myslíte, že jsem úplně blbej. Myslíte, že nepoznám paralyzer?

Otočí se na Bohouše. Lída k němu náhle přistoupí a praští ho do ledvin. Vzápětí mu zezadu prolomí kolena, takže Golfista padne na zem. Lída mu vezme paralyzer a dá mu dávku, celé to trvá jen dvě vteřiny.

Mario: Ty....tys
Bohouš: Cos mu to....
Lída: Kurz sebeobrany. Chodím tam 3 roky.

Jde rozvazovat Maria.

Mario: Za jak dlouho se probudí.
Lída: Za pár minut.

Bohouš se zvedne a jde k nim, cestou vezme Golfistovi pistoli. Posadí se vedle Maria na židli. Lída si sedne na další židli. Všichni tři sedí vedle sebe.

Bohouš: Co s ním budeme dělat?
Lída: Nevím.

Lída z kapsy vytáhne kartičku a podá ji Mariovi.

Mario: Neklan! Modrá stáj je zase kompletní. Kdes ho našla?
Lída: Bylo to v tom pokladu, co jsme našli v kotelně.

Všichni tři Golfistu dlouho unaveně pozorují. Mario si zalíbeně kouká na kartičku. Lída položí Bohoušovi hlavu na rameno. Začíná hrát hudba.

14. Pěkný den

Změní se světla. Přichází Hanka, má přilbu a je sportovně oblečená.

Hanka: Co tu sedíte tak sklesle?
Mario: Mám přece dost adrenalinu i v práci, nepotřebuju si něco dokazovat.

Hanka: Já taky ne. Máme jenom příležitost to zkusit. Až budeme starý, mohli bysme litovat, že jsme tu příležitost nevyužili. To už ale bude pozdě.

Bohouš: Je to hrozná vejška. Bojím se tam jenom podívat.

Hanka: Skáču přece nejdřív já.

Bohouš: Takže až budu skákat já, budeš se mi zezdola smát.

Hanka: Nebojte, bude to sranda.

Lída: Já nevím. Měla jsem divnej sen.

Bohouš: Bojím se, že umřu.

Hanka: Tak si představ, že už jsi umřel.

Lída: Tohle v tom snu bylo taky.

Hanka: *(rozhlédne se)* Neuděláme si společnou fotku? Žádnou ještě nemáme.

Mario: Paráda, budu mít na hrobě naší společnou fotku.

Hanka: No jak chcete. Nikdo vás nenutí. Tak mi držte palce. *(rozbíhá se)*

Bohouš: Počkej.

Hanka: Co je?

Bohouš: A co ta fotka?

Hanka: Myslela jsem, že nechcete.

Bohouš: Proč by ne, je tu hezky, ne?

Mario: Von se tady Metráček bojí, abysme na něj nezapomněli, až se dole rozmázne.

Hanka: Vždyť ty taky.

Bohouš: Neříkej mi tak.

Lída připravuje fotoaparát, který vytáhla z batohu.

Mario: Já se nebojím. Zatím. Až se vrhnu řvoucí a pochcanej do propasti na gumě, možná změním názor.

Hanka: Změníš.

Mario: To mě mělo uklidnit?

Lída chystá fotoaparát z pohledu publika.

Lída: Jste připravený? Moc s tím neumím, tak doufám, že to vyjde.

Hanka: Nepovídej, jsi skvělá fotografka. Někdy se musíte podívat na její tajný album. Každou tu fotku bych si pověsila na zeď.

Pípa odpočet. Lída běží usadit se na lavičku. Všichni sedí, jen Hanka nad nimi stojí.

Mario: (k Lídě) Ty fotíš? To jsem nevěděl.

Bohouš: Já taky ne.

Hanka: Vy mě nemít, víte o sobě prd.

Fotoaparát bleskne. Všichni zůstanou nehybně stát, jako na fotce. Zvláštní hudba, která scénu doprovázela, zesílí. Světla se rozzáří pomalu na plno. A pak rychle pohasnou.

Konec